

יעל אהרוני והפדאיונים.

טירון באהבה

סיפור

מאת בן-ציון יהושע

"החיצוניות שלנו נקבעת לפי מראה עיניהם של בני אדם.

הפנימיות שלנו היא אנו בלבד".

במשך חודשים אחדים של הטירונות התכתבתי עם תלמידת בית-ספר מגוש תל מונד. היא נסחפה לסיפור אהבה, שהלך והעצים כיד הדמיון הטובה על נערה בגיל החיזור. באותם ימים נהגו תלמידות בתי ספר במידה רבה של פטריוטיות, שלא נחשבה אז למילת גנאי, לשלוח 'חבילה לחייל בחזית' ולצרף אליו מכתב. לאכזבתי אף אחת לא כתבה לי בנוסח הנפוץ 'חייל גיבור, מי יתן ותיפול על משמרתך למען המולדת. כולנו נהיה גאים בך'.

יעל הייתה שונה כל כך מחברותיה. היא הייתה רומנטית עד לקצה האחרון. היא ציפתה לפגוש ולהכיר מקרוב את החייל שלה, לאהוב אותו פנים אל פנים, לחלום יחד איתו ולבלות אל תוך הלילה. בחלופ השירות הצבאי לכרוע ברך בפני אהובתו, לבקש את ידה ולהושיט לה טבעת יהלום. על כל מכתב קצרצר שכתבתי לה על 'מסטינג' שמנוני ושלחתי בדואר הצבאי, הביא לי הדואר ערמות של מכתבים ארוכים ומבושמים עם ורדים מיובשים. דפי המכתבים היו בגוון ורדרד שעליהם ציירה יעל ביד אמונה את חיצו של קופידון הננעץ בלב. יכולת הביטוי והתפוקה של יעל הייתה מדהימה. לפורים ולחנוכה היא שיגרה אליי מחזות מפרי עטה, שהלמו את החגים ההולכים וקרבים. היא כתבה סיפורים שאני הייתי הגיבור המיתולוגי. היא סרגה למעני כובעי צמר אדמדם וגרבי צמר בצבעי הדגל הלאומי שלנו. חבשתי בלילות החורף הקרים את כובע הצמר בצאתי לשמירה וחשבתי על יעל מגוש תל-מונד.

היא דחתה את חיזורי חבריה לכפר הקטן שבו גרה. כולם ידעו שהיא 'תפוסה' ויש לה חבר חייל ושמו צביקה. כל אימת שטור חיילים חצה את הכפר ב'צעדת ארבעת הימים' המפורסמת שהועתקה מההולנדים, היו ילדי הכפר יוצאים לכיכר הכפר וצועקים בקולי קולות לעבר החיילים: 'צביקה... צביקה. יעל אוהבת אותך וגם אנחנו'. על כך כמובן דווחתי במכתביה. כבר במכתב השני או השלישי היא שיגרה את תמונת הפספורט שלה בשחור

לבן. נערה בת שש עשרה בלבוש אחיד של בית-ספר. עיניים ענקיות, אף זעיר ומעוצב, שפתיים בתוליות, שגבר לא נשקן עדיין. על החיוך שנשפך משפתיה החטובות נסוך עצב. גם עיניה היו עצובות. היא התחננה שאשלח לה את תמונתי כדי שתוכל לשאת אותה בארנקה ולהציגו בפני חברותיה ולעורר את קינאתן. השתדלתי להתעלם מן הבקשה הקשה הזאת ובמקומה היא ביקשה שניפגש פנים אל פנים באחת מחופשות ה'אפטר דיוטי', יציאת ערב קצרצרה, המחייבת אותך לשוב לבסיס ממש לפני חצות כמו סינדרלה הזכורה לטוב. אני שחמדתי לצון (ואולי ביקשתי להסתיר מפניה את חיצוניותי) הגזמתי בתיאור המראה שלי, סיפור שכולו שקר מתחילתו ועד סופו. סיפרתי שאני סמל ראשון, בעל בלורית בלונדית, עיניים תכולות, גובה: 1.85 מ'. גוף אתלטי, לשעבר שחיין ורץ מצטיין והגעתי במקום ראשון בתחרות על אופני הרים. חששתי לשלוח תמונה ובוודאי לפגוש אותה שאז הייתה מזימה את שקריי ושולחת אותי לכל הרוחות במקרה הטוב. כגודל הציפיות היו גם האכזבות של יעל. מצד שני, חשבתי, שיעל יכולה הייתה להיות חברתי הטובה ואהובת נפשי כל עוד לא עמתתי את תיאורי הפלסטיים עם המראה האמיתי שלי. הייתי בטוח שיעל תיכנס להלם קרב כשתפגוש את הטירון, בעל עיני יגון שחורות, שזוף שמש ים תיכונית, המתנשא עם נעליים צבאיות לגובה 1.58 מטר. עד מהרה הייתה מגלה את החייל מ'מדינת הגמדים', שכירושלמי טיפוסי גופו רופס ואינו יודע לשחות, לרקוד ולרכוב על אופניים.

בפגישה מתגלה שיעל היא נערה נכה, מוכת פוליו. ממכתבי חבריי לכיתה שכתבו לחברותיהם, היו בידי יעל התיאורים המדויקים שלי. בתמונה מן הטירונות כתבו החיילים את שמות חבריהם לכיתה. החיילים יכלו לשבח את מסירותי לחבריי, את ההשתתפות בחבילת הדברים הטובים מהבית, את העזרה ואת החיפוי על חברים. הם גם כתבו את הכינוי שלי בפי חבריי 'הדרדס הננס' בהמשך נערכת הפגישה יעל חושפת את התמונה. הליווי בטרמפים אל הפידאיונים. ליל חורפי. רטוב עד לשד העצמות. החשש לישון בביתה. מה יגידו בבסיס. שריקות כדורים. מיכלית דלק צבאית. הנהג מנומנם. בתנאי שתנהג במקומי. שינה במחנה המעצר בבית ליד. הבוקר – יעל נוסעת באותו אוטובוס. החשש מהמפגש. החלום מתפוגג שלה ושלו. כמה טוב היה כשרק הפנימיות שלנו מצאה את ביטויה

אחר כך חשבתי שבעצם אין הבדל מהותי בין 58 ל-85. אותן ספרות בסדר שונה משהו.

לפני כשבוע מלאו לי תשע-עשרה. הטירונות כבר מאחוריי. אני בעיצומה של ההשתלמות של המרגמות המוצנחות. חבריי במחלקה הקלו ראש בעובדה שאני 'ירושלמי' וילד טוב ירושלים', שמשמעו הפשוטה שאני בבתוליי ושאני פוחד מצילה של אישה. הם סיפרו על מעלליהם, שהיו או לא היו, ואני גזרתי על עצמי שתיקה. מילאה אותי תחושה של הסכמה לדברי חבריי, שאני 'לא גבר' ואני 'מקרה אבוד'. הם סיפרו בפומבי על נסיעות ה'אפטר' לזונות בשטח הגדול ביפו ולי לא היה על מה לספר. הדמיון שלי הכריז על שביתה מלאה.

נכון שאהבתי לשמוע את סיפורי המעללים ולהעמיד פנים שאיני שומע.

השנה 1955. ה'פְּדָיוֹן' ('מחרפי נפשם') פעלו ברחבי הארץ. הם הסתננו ארצה למטרות רצח וגניבת רכוש. הגדוד שלנו ערך פעולות תגמול נגד המסתננים ושולחיהם.

תלמידי ישראל אימצו את היחידות הלוחמות. האימהות סרגו כובעי צמר עבים שכיסו את הראש ואת הפנים והשאירו 'חלון' לנשימה ולצפייה. קיבלנו חבילות של ממתקים בצירוף מכתב. אם היית בר מזל הייתה זאת נערה חמודה ובעלת יכולת ביטוי בכתב פנינים ואם איתרע מזלך קיבלת מכתב בלתי קריא של נער ואם התאמצת וקראת מצאת בסוף המכתב הצהרה חגיגית "והלוואי שתמות למען המולדת". נטיית ליבי הייתה להאריך ימים ועל כן העדפתי תיכוניסטית צעירה ממני בשנתיים-שלוש.

זכיתי למנת אושר כשפתחתי את החבילה שזכיתי בה ומצאתי מכתב ורדרד, בכתב רהוט שנכתב בקולמוס בעל חוד דק. היא ליוותה את מכתבה בתמונה חמודה ובכמה דפי שירה שלה, שהצביעו על נערה את מכתבה של תלמידת גימנסיה, שהתגוררה במישור החוף, כ-4 ק"מ צפונית לרעננה